No. 71. Ao. 1852.

Zaturdag, 12 Junij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1852.

11 Junij. Van de slavin *Francina*, oud 40 jaren, dochter van *Diane*, en hare kinderen: *Christina Louiza*, oud 4 jaren, en *Hermina Josephina Augusta*, oud een jaar; toebehoorende voor den vrijdom aan J. H. Pohl.

» » Van de slavin *Christina*, oud 21 jaren, dochter van *Adjussie*, toebehoorende voor den vrijdom aan J. E. Dijon Barends.

» » Van de slavin *Saraatje*, oud 67 jaren, waarvan de moeder onbekend is, en haar kind *Leentje*, oud 24 jaren; toebehoorende voor den vrijdom aan H. E. Oogstman.

» » Van het slavenkind *Christiaan Fritsch*, oud 4 jaren, zoon van *Jetta*; bekend op het Hoofdstuk van den Raad Commissaris voor de Inlandsche Bevolking, en staande onder straatvoogdij van C. S. Spilleneaar.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Eerste afkondiging.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst,

8 (*acht*) amen of *plus minus* 1800 pinten *PATENT OLIE*,

te leveren aan 's Lands Magazijnen. De inschrijving geschiedt per pint.

De bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements-Secretarie zal geligt worden op WOENSDAG den 16den dezer maand, DES MIDDAGS TEN *TWAALF* URE.

Paramaribo, den 9 Junij 1852.

De waarnemende Administrateur van Financien,
H E L B.

Schutterij van *Paramaribo*.

— De *Kwartiermeester* der Schutterij herinnert belanghebbenden aan de betaling der *CONTRIBUTIEN*; zullende na het einde dezer maand, de lijst der nalatigen ter *vervolging* worden overgegeven.

Paramaribo, den 11 Junij 1852.

De Kwartiermeester voornoemd,
S. M. BROMET.

Nieuwstijdingen.

BELGIE.

Het Hof van Assises te Brussel heeft uitspraak gedaan in de zaak van het Bulletin Français. Dit weekblad werd, korten tijd na de gebeurtenissen van Parijs, van den 2den December, door Fransche Orleanisten te Brussel opgerigt, ter bestrijding van het tegenwoordige Fransche gouvernement, en op aanklagte van dat gouvernement in regten betrokken, krachtens de Nederlandsche wet van 1816 houdende straf-bepalingen tegen drukpersmisdrijf jegens buitenlandsche mogendheden. De verdediger der beschuldigden, de Brusselsche advokaat Bartels, betoogde dat die wet door de Belgische Constitutie opgeheven was, en in allen gevalle alleen gekroonde hoofden en niet door volkskeuze benoemde en verantwoordelijke regenten beschermde; hij verdedigde verder inhoud en vorm der aangeklaagde zinsneden en artikelen van het weekblad. Hij vermaande ten slotte de gezworenen, om zich niet door vrees voor misnoegen van Frankrijk van eene vrijspraak te laten weerhouden, want zoo in Frankrijk plannen bestonden om Belgie's onafhankelijkheid aan te randen, dan zou daarin door de uitspraak der jury geene verandering komen.

De gezworenen hadden te antwoorden op dertig vragen, alle daarop nederkomende, of de schrijvers van het Bulletin in bepaald aangewezen zinsneden en uitdrukkingen het persoonlijk gedrag van Prins Lodewijk Napoleon aangerand en zijne handelingen op honende wijze beoordeeld hadden. De gezworenen hebben na anderhalf uur beraadslagens al die vragen ontkennend beantwoord; daarop zijnde beschuldigden door het Hof van verdere regtsvervolging ontslagen.

De Engelsche bezittingen in Australië.

De stichting van de kolonie van Zuid-Australië was van groot belang voor de geheele bezitting. Daardoor werden er vijftien duizend landverhuizers uit den meer gegoeden stand naar het land gelokt; de bevolking der kolonie werd dus aanmerkelijk verbeterd, en terwijl honderden er van te gronde gingen, werden toch de wezenlijke en denkbeeldige voordeelen van Australië luid verkondigd aan de verwonderde bewoners van het moederland. Het was echter ongelukkig, dat dit aanleiding gaf tot eene verhooging van de gouvernements-prijzen van het land, die nu in plaats van vijf shillings te bedragen op twaalf en twintig shillings gebragt werden, hoewel men gezien had, dat de lagere prijzen in alle opzigten voordeelig werkten. Steden en dorpen werden met eene woede bezield voor het aankoopen van geheele straten en halve steden, die nooit anders, dan op het papier bestaan hebben.

Terzelfder tijd, dat Zuid-Australië gesticht werd, werd Port Philip, met de kudden der kolonisten van Diemensland opgevuld; en zoodra de kudden bezorgd waren, begonnen de eigenaren er van, op het voorbeeld van de theoristen van Zuid-Australië, in land te speculeren. Dus tusschen 1836 en 1840 werden er twee nieuwe kolonien gesticht op de kust van Australië, en de stroom der landverhuizing werd naar twee nieuwe havens afgeleid.

Te midden van al de opgewondenheid voor de nieuwe plantingen, voor de bezorging der landverhuizers, voor het over land reizen van meer dan duizend Engelsche mijlen met schapen en vee naar Zuid-Australië, voor het stichten op papier van nieuwe steden, en wat nog al meer, besloot op eens de Britsche regering de deportatie naar Nieuw-Zuid-Wallis af te schaffen; een op zich zelf wijs en regtvaardig besluit, dat echter overhaast genomen en op eene onbedachtzame wijze ten uitvoer gebragt werd. — Van dien tijd af dagteekent het bestaan van Australië als eene vrije kolonie; maar dit tijdstip was gekenmerkt door den ondergang der »groote vermogens," — der mannen, die toen tien duizend pond st. 's jaars te verteren hadden.

In de model-kolonie van Zuid-Australië had men overvloed aan land, en niemand om het te bebouwen; en daarbij overvloed aan wissels in omloop, die niet betaald werden. In Port Philip en Nieuw-Zuid-Wallis had men schapen, vee en weiden. — Maar in 1840 en 1841 kon men zelfs het vee niet op de markt brengen, en eerst de ontdekking, dat een vet schaap tusschen de 3 en 4 shillings waard was aan kaarsvet, diende om perk te stellen aan de dagelijks verminderende waarde der kudden. Het minimum van den prijs van het vee werd dus bepaald, en een nieuwe uitvoer begon.

Bij de krisis van 1841, die een algemeen bankroet was en anders niet, begonnen de bewoners van Australië op nieuw in te zien dat het tijd werd, *de revenir à leurs moutons*. Het gebrek in geld en krediet maakte een einde aan alle verbeteringen in den landbouw, staakte alle plannen voor grootsche gebouwen en grootsche speculatien; — maar had geen invloed op de schapen. — Deze vermeerderden ontzettend in getal en leverden geregeld en zonder onkosten hunne wol. Het loon verminderde van dertig tot vijf en twintig, tot zestien, en zelfs tot elf pond sterling 's jaars, met een hut en kost voor de herders.

De negen jaren tusschen 1841 en 1850 leverden slechts ééne merkwaardigheid op in den vooruitgang der »drie kolonien." Deze gebeurtenis was de ontdekking in 1845 van de rijkste kopermijn ter wereld, de »Burramijn" van Zuid-Australie. De kolonie was op dat oogenblik in een zeer gedrukten toestand; zonder eenigen uitvoer, behalve van eenige wol; van kapitaal en krediet bijna geheel en al ontbloot. Het was dus met groote moeite dat de kolonisten twintig duizend p. st. bijeen bragten in aandeelen van vijf pond, om de pas ontdekte mijnen te ontginnen. De uitslag van deze onderneming was ongeloofelijk: sedert het eerste jaar zijn de aandeelen van vijf pond, niet minder dan honderd twintig pond waard. Het koper-erts is voor die kolonie dat geweest, wat de wol was voor de overige kolonien. De voortbrengselen van den landbouw konden weder ter markt gebragt worden, en daar de weiden van Zuid Australie niet overgroot zijn, begon een ruilhandel tusschen de verschillende kolonien, en de voorspoed keerde terug.

De rampen in Engeland veroorzaakt door de speculatien in spoorweg-actien, maakten dat vele nieuwe landverhuizers naar Australie trokken, dankbaar om den vrijen overtogt te genieten, hun door het gouvernement aangeboden; maar langzamerhand werd zoo veel gemeen volk overgebragt, dat het bestuur van de kolonie luid er over klaagde, terwijl de ministers bekennen moesten, dat slechts het uitvaagsel der maatschappij op deze wijze naar Australie vervoerd werd. Vele aanzienlijke kolonisten besloten nu de kolonie te verlaten, en zoodanig was de schrik, door hun gedreigd vertrek veroorzaakt, dat het bestuur van Nieuw-Zuid-Wallis eene belasting, of liever zware schatting voorstelde op alle Engelsche landverhuizers, welke de kolonie

weder verlaten wilden. Deze bespottelijke maatregel werd echter niet doorgezet.

Het was in Mei van 1851, dat het gerucht te Sydneij verspreid werd, dat een goudzoeker uit Californië eene goudmijn ontdekt had op een afstand van minder dan honderd vijftig mijlen van de hoofdstad van Australie. Het is treffend, dat deze ontdekking gemaakt werd juist in dat gedeelte van Australie, waar M'Arthur's inspanning, in den tijd van den gouverneur Macquarrie, zoo veel goeds voor de kolonie had uitgewerkt. — Het blijkt dat een der rijkste mijnen in het landgoed Wentworth ligt, in het Bathurst distrikt.

Sedert dien tijd brengt elke maand de tijding van nieuwe wonderen naar het moederland. Een bloedverwant van den heer Salter, het hoofd van eene der oudste kolonisten familien, ontdekte in een steen, een klomp zuiver goud. Volgens de laatste berigten, schijnt het, dat men eene plek gevonden heeft in het Port Philip distrikt, in de nabijheid van de haven van Geelong, waar men, zonder graven, het goud met de schop uit de oppervlakte der aarde opdelven kan. Een zeer aangenaam verschijnsel is de orde, die nog steeds heerscht onder de goudzoekers. De aangeboren eerbied der Engelschen voor de wet, wordt ook onder deze gelukkige kolonisten niet verloochend, en vertoont zich zelfs in een merkwaardig en zeer sterk licht. Het is echter gelukkig, dat de afschaffing der deportatie, de verspreiding van beschaving en opvoeding en van een geregeld beheer, den tijd hebben gehad van gunstig te werken. Men huivert voor het denkbeeld dat deze schatten hadden kunnen gevonden worden door eene bevolking van losgelaten galei-boeven.

De goudzoekers zijn boven wenschen en bidden voorspoedig. Diegenen welke hard werken en sterk van ligchaam zijn, verdienen een loon, dat tot dus ver nooit geëvenaard is geweest; maar de bezitters van de ontelbare kudden zijn zwaar getroffen en duizende menschen gaan met hen te gronde. — Zij oogsten nu de vruchten van lange jaren van baatzuchtigheid en zelfzucht. In den tijd der deportatie, had de groote eigenaar van vele kudden slaven noodig; ouders en echtgenooten kon hij best ontberen, en de kinderen zijner dienaren beschouwde hij als een last voor zich. De kleine landbouwer ook was door hem gehaat en vervolgd; hij was hem in den weg — en werd als een indringer en strooper behandeld. Ongetrouwde herders waren dus de gunstelingen der groote veebezitters, die soms meer dan honderd duizend schapen in hunne weiden telden. Men moedigde dus, zelfs na afschaffing van het stelsel van deportatie, de aankomst van ongetrouwde menschen aan, en zelfs het gouvernement was zwak genoeg de hand daartoe te leenen, om de kolonie met mannen te overladen, die tot de laagste volksklassen behooren. Want, het spreekt van zelf, dat de meer fatsoenlijke lieden, die gaarne werken wilden, en de verre reis naar eene andere wereldstreek niet vreesden, toch afgeschrikt werden door een stelsel, volgens hetwelk hun gezegd werd: » De vader is te oud om mede te gaan; de oudste zoon, de herder, kan gaan; zijn broeder, de zeeman, moet te huis blijven, en wat vrouwen en zusters betreft, die hebben wij volstrekt niet noodig, evenmin als kinderen, die te zwak zijn de kudden te weiden."

De ontdekkingen van het goud hebben het gevaarlijke van dit stelsel ten sterkste doen uitkomen. De tegenzin van de degelijkste klassen, die tot de landverhuizing zouden willen overgaan blijft bestaan, om alle banden van bloedverwantschap te breken, en inmiddels verlaten de ongetrouwde herders hunne meesters; aan wie zij door geene andere banden, dan die van eigenbelang verbonden zijn, en zoeken hun geluk in de goudmijnen. De schapen loopen echter in het wild, en de kudden verminderen dagelijks aan getal en aan waarde. Zoo groot is het gevaar, dat zelfs de eigenaren en hunne eigene kinderen nu genoodzaakt zijn de kudden te weiden, en toch is het eene zekere waarheid, dat eer nog één jaar verloopen is, millioenen er van òf omkomen, òf geheel en al verbasteren zullen.

In 1850 was de waarde van den uitvoer uit Australie drie en een half millioen pond sterling, en van deze verbazende som waren negen tiende gedeelten betaald voor wol of koper voor de fabrijken van het moederland bestemd. De welvaart van den geheelen Engelschen handel in wollen stoffen, van shawls tot karpetten toe, is afhankelijk van den prijs en de kwaliteit der Australische wol, en ieder herder, die zijne kudde verlaat, om goud te gaan graven, draagt er toe bij, om het werkloon door de Engelsche fabrijkanten betaald, te doen verminderen. Jaren moeten voorbijgaan, eer de gevolgen van dit ongeluk hersteld kunnen worden. De toekomst zal leeren op welke wijze.

Inmiddels zullen de goudontdekkingen eene geheele omwenteling in den toestand van Australie te weeg brengen, dit kan men gerust aannemen; maar men moet niet daarbij vergeten, dat eer het zoo ver gekomen is, ook duizenden, zoowel in Engeland, als in de kolonie zelve te gronde gerigt zullen worden, door het plotseling stuiten van den uitvoer van zeer groote waarde, die onmisbaar is geworden voor een zeer belangrijken tak van handel.

De Sterke Drank op Zee.

De *Volksvriend* geeft, onder bovenstaanden titel, het volgende verhaal, aan een zijner correspondenten door kapitein Albert Driesten, van Veendam, zelven medegedeeld.

» Het zal omstreeks een jaar geleden zijn — zoo vangt die zeeman aan — dat ik mij met mijn schip in den Noorder Atlantischen Oceaan bevond. Reeds had ik veertien dagen met stormen te kampen gehad, toen op den vijftienden dag die storm tot orkaan overging. Des anderen daags 's morgens ging de wind liggen, en wij waren dus in staat, meerder zeil bij te zetten. Bij het dagworden liepen wij een schip in het gezigt, waarschijnlijk van Hannover: en daar wij zagen, dat het schip in zinkenden toestand was, besloten wij op hem af te houden. Spoedig waren wij hem dan ook zoo digt genaderd, als de zee het toeliet. Echter konden wij, daar het allengskens stiller werd, goed met hem spreken; spoedig vroeg ik den kapitein dus, of hij niet bij mij wilde overkomen, om zich te redden, want dat hij anders toch spoedig met man en muis zou verdrinken, te meer daar de bemanning in een' te beschonken toestand was om te pompen. Waggelend en vloekend liep de kapitein beschonken op het achterdek. » Neen!" riep hij mij toen, ik hem voor de tweede maal vroeg, met een aan een dronken mensch eigene woeste stem toe. » denkt ge, dat ik van een Hollander wil gered worden?" Onder dat zeggen stootte hij er nog tevens eene reeks van vloekwoorden uit, maar viel tevens op het dek neder; spoedig rigtte hij zich echter zoo goed hij kon weder op, en schreeuwde mij deze woorden toe: » loef op, of anders jaag ik u van bakboordszijde in den grond." Toen besloot ik tot onze eigene redding, ons van hem te verwijderen, en bij tijds, want te gelijker tijd als hij dat zeide, draaide hij tevens ook het roer in lij, doch daar het dek van zijn schip in de midscheeps [het tusschendek] reeds onder water stond, kon hij onmogelijk snel zeilen, en het gelukte ons derhalve om boven hem over te loopen. Echter bleven wij nog op eenen kleinen afstand van het schip. Doch reeds was het voor de redding te laat; reeds schepten de kajuitspoorten water en in een oogenblik zonk het schip met al deszelfs bemanning in den afgrond der zee.

» Ik huiverde bij het zien van dit schouwspel, en toen ik de toppen der masten, als de laatste stomme getuigen van dit rampzalig uiteinde eens dronkaards, in de diepte des oceaans zag wegzinken, toen rolden tranen langs mijne kaken en smekend riep ik: » *O God! bewaar mij voor den sterken drank.*"

Die bede — zegt de correspondent van genoemd blad — is hem ernst. Sedert doorklieft deze wakkere zeeman de zoute baren, zonder sterken drank te gebruiken of te schenken aan zijn volk. Gaarne betoonde hij zich bereid, geheel uit vrije overtuiging openlijk te verklaren, dat hij den sterken drank als een' vijand der menschen beschouwt en met Gods hulp dien wil helpen bestrijden; met andere woorden, hij werd lid van de Vereeniging tot afschaffing van sterken drank. Zijn vader en nog een invloedrijk scheepsbevelhebber zijn reeds eenige jaren geleden, leden der afschaffing geworden in Amerika en varen insgelijks met het beste gevolg zonder drank-gebruik. Hij gaf mij hoop, dat velen spoedig zouden volgen; zijn stuurman was dadelijk bereid. In navolging van Amerika, voeren zij eene afzonderlijke vlag, als herkenningsteeken, namelijk eene blaauwe met witte ruit.

Op mijne vraag, wat hij zijn volk schonk, antwoordde hij mij, dat hij koffij, thee met suiker, en soms een bierglas goeden roodewijn met twee derden water toediende, en betuigde mij, dat, wat men er van zeggen moge, de sterke drank niet alleen eene overbodige zaak, maar eene pest voor den zeemansstand is. Op zijn monsterrol maakt hij bekend, dat hij koffij en thee met suiker toedient, maar nimmer brandewijn, jenever, rum of andere overgehaalde dranken. In den aanvang morden sommigen wel wat, doch dit waren de kwaden; de goeden danken hem er voor, en zegenen nu de onthouding. Op grond van ervaring, dat de meeste ongelukken op zee aan den sterken drank te wijten zijn, heeft hij geen lust in gewone assurantie-maatschappijen zich te laten verzekeren, en alzoo den jenever van anderen te betalen in zijne premie; daarom deelt hij de risico met eenige anderen onderling en vaart daarbij wel.

Ik introduceerde onzen nieuwen bondgenoot in de vergadering, die juist dien avond plaats had, en nam afscheid van hem, dankbaar aan God, dat onder den zeemansstand leven komt voor de zaak der afschaffing."

PRODUCTEN-HANDEL.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker.

Op den 9den dezer, 22 à 25 vaten van Plantaadje Rac a Rac $\frac{13}{24}$ aand. en 8 dito van Plant. Tout lui Faut $\frac{1}{8}$ aandeel, a 5,60 cent.

Op den 11den, 8 vaten van plant. Livorno $\frac{1}{3}$, aankomende de Erven L. E. H. Forberger, a 5,42 cent.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Antonie en Eugenie, kapt. C. Meijer, adres bij F. Emanuels.

Louisa Christina, kapt. L. C. Peters, adres bij H. Degenhard.

Wilhelmina, kapt. J. N. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Jacoba, kapt. A. K. de Groot, adres bij Gisius en Co.

ADVERTENTIEN.

Surinaamsche Maatschappij
van
Weldadigheid.

De halfjaars COLLECTE ten behoeve dezer Maatschappij zal plaats hebben op DINGSDAG den 15den dezer maand.

Italiaansche Opera.

Benefice-Voorstelling
van den Heer S. BUSATTI.

Woensdag, 16 Junij 1852,

GEMMA DI VERGY,

Groot Lyrische Opera in *vier* bedrijven.

Muzijk van DONIZETTI.

[8280]

Gedrukt bij J. C. MULLER A.